

КАКЪ БОЯНЪ СИ ДОШЬЛЬ У ДОМА, И ЩО КАЗВАЛИ ЗА НЕГО ХОРА-ТА.

Единъ недѣлень день по пладиѣ въ село *Злашари-цѣ* подѣ клонестѣ орѣхъ насѣдали момци и момы, та си пѣяли или ся смѣяли, кога-то виждали нѣкого зачѣрвень да излиза изъ крѣчмж-тж и да полита по пжтя. Друзи-ти селяне съ жены-ты си сѣдѣли въ крѣчмж-тж, та пѣяли и въ замаянность-тж си выкали и ся лигавяли, както що си бы ва обычно кога-то е хубаво и естино вино-то.

Въ тоя день дошьль въ село-то единъ ядѣрь и снаженъ човѣкъ, кой-то ималь около тридесять години; той былъ облечень въ бозево палто, отъ странж му высяла едикчянта, а на гърба му торба задѣнжта. Высокий му калпакъ, чѣрны-ты му вжси (мустацы) правяли селескы-ты дѣтца да бѣгать.

Двѣ стары бабичкы, на кои-то той продумаль, изеднаждѣ го познали и извыкали: „О! та тоя е на покойный нашъ учитель сынъ-ть, Боянъ, кой-то прѣдъ седьмнаде сять години бяше отишьль въ Френско. Вижте го, какъ въ е порасъль!“ На това извѣстїе дотѣрчяло и старо и младо, както изъ крѣчмж-тж, така и изподѣ орѣха, и завчясь цѣло село ся натрупало около Бояна.

Боянъ тврдѣ прїятно и любовно поздравиль всичкы-ты си роднины и познайницы, и имъ рѣкъль: „Отсега азъ щж живѣж вещь тука при васъ, на страствуванїе ся насыгхъ; слава Богу, че си дойдохъ живо и здраво!“ Сега всичкы, еди нѣ оттукъ, другы оттамъ го заканили въ крѣчмж-тж — да го почѣрпятъ за добрѣ дошьль, а той да имъ поприкаже що-то е видѣль по свѣта. Нѣ Боянъ поблагодариль на тжж нихж обычь, и имъ казалъ: „Братя! азъ отъ много пжтуванїе съмъ уморень, та трѣбва да си почипж; нѣ кажете ми, кой сѣди въ кжщж-тж на покойный ми бащж, и кой е сега поставень надглядникъ на неговы-ты нивя?“